

Arany Korszak

A TENY A REMÉNY ÉS A MEG-
GYŐZŐDESEN ALAPULÓ FOLYÓ-
IRAT

BCU Cluj / Central University Library Cluj

1923. január hó 21-én
II. Évfolyama * 4-ik szám.

Megjelenik havonta kétszer
Cluj—Kolozsváron, Strada
Nic. Filipescu 10. szám.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

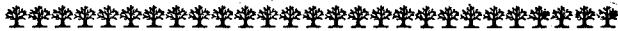
Egy évre - - - - - 50 Lei

Fél évre - - - - - 25 Lei

EGYESSZÁM ÁRA 2 LEI

Printed in Roumania

II. évfolyam. 1923. január 21-én. 4-ik szám.

T a r t a l o m :

<i>Egy katona kételkedései</i> - - - - -	43 oldal
<i>A vegytan Aranykorszaka</i> - - - - -	48 „
<i>Az öregkor és az Aranykorszak</i> - - - - -	49 „
<i>A fejlődés, mint ellenvetés</i> - - - - -	50 „
<i>Modern csodák</i> - - - - -	52 „
<i>Tanulmány a relativitásról</i> - - - - -	52 „

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Megjelenik minden második vasárnap.
KIADJA: „AZ ÉLET” KIADÓHIVATAL
VÁLLALAT, CLUJ—KOLOZSVÁR,
STRADA NIC. FILIPESCU 10. SZÁM.
Szerkeszti Faluvégi Dénes
Előfizetési ára: Romániában egy évre
50 lei, fél évre 25 lei. Egyes szám 21 lei.
Csehszlovákiában egy évre 20 csehszlovák korónára,
Amerikában egy évre 1 dollár.
Egyes szám ára 5 cent.
Levelezés és előfizetés e címre
kérhető „ARANYKORSZAK”
Cluj—Kolozsvar, Str. N. Filipescu 10.

A TÉNY-, A REMÉNY- ÉS A MEGGYÖZŐDÉSEN ALAPULÓ FOLYÓIRAT

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP. * * * * *

II. Évfolyam.

1923. január 21., vasárnap.

4. szám.

EGY KATONA KÉTELKEDÉSEI

C. B. Carver amerikai gyalogsági kapitány meghalt Franciaországban a lövészárokból szerzett tüdőbaja folytán. Holmiját elküldték anyjának, aki New-York államban élt, aki a kofferben egy 1918 október 25-ikén tehát 3-4 héttel a fegyverszünet aláírása előtt irt levelet talált. A kapitány egyetlen fiú volt és minden tekintetben igen kedves fiatal ember. A levél így szól:

„A mostani események forgatagában néha bizonyos gondolatai támadnak az embernek — különös gondolatok, amelyek nyomában kérdések vetődnek fel. Ezekre a kérdésekre valakinek felelni kellene. Lehet, hogy nehéz megtalálni a választ, de ha valaki hiszi azt, amire tanították, úgy van ezekre válasz.

Egy gondolat és egy kérdés:

Nem rég egy katona, akinek némi kételyei voltak a jövő élet létezéséről, bőséges alkalma volt, hogy sok jelenetnek legyen a tanúja a nyugati fronton. Ez a katona néha a jövő jutalomról és büntetéséről szóló régi tanokat is kétségbe vonta. Máskor még magának Istennek a létezéséről is kételkedett.

Egy délután egy gyalog zászlóaljhoz került, ahova beosztották.

Aznap este, azon kis csoportok egyikében vacsoráztak, amelyek szünet alatt ettek. A halál és a pusztulás egy ideig állandó látogatói voltak ennek a csoportnak. Dühösen, elszántan harcoló amerikai fenegyerekek csoportja volt ez. Az étkezésnél a kételkedő durva beszédet, szitkozódást, léha beszédet, dalokat, izléstelenséget és rossz tréfákat hallott. Később nézte a játékot, és hallotta amint az emberek csuda dolgokat meséltek egykori nagy ivásokról, züllött

nőkről; és mialatt ezeket hallgatta, a tüzérség lármaja elvegyült az emberi hangokkal.

E sorok írója és a kételkedő néhány pillanatra félrevonultak. A kételkedő élénken emlékezett az elmúlt évek néhány tanítására. Viszszapillantott és emlékezetébe idézte amerikai tanítóinak azon mondásait, melyeket az iskolában hallott. Eszébe jutott egy bibliai tanfolyam is, amelyet hallgatott.

Ott tanulta, hogy a jó örökké élni fog. A rossz büntetésül meg fog halni. A jók összegyűlnek az égben. A gonoszok helye a pokol.

A jók azok, akik mértékletes életet élnek, akik nem veszik ajkukra hiába Isten nevét, akiknek gondolatai tiszták, akik tisztelik a nőket.

A gonoszok azok, akik lerészegednek, káromkodnak, akik aljasan gondolkoznak, akik nem tisztelik a nőket.

Reggel 3 óra van.

Az éjszaka végéhez közeledik, senki sem alszik.

Az ellenség ellenállása rettenetes. Az amerikai fiúk rohamra mennek.

Az első vonal elment.

A második behatol az ellenség első árkaiba.

A gyorsan eltűnő harcosokat, egy harmadik raj erősíti meg.

A nappali világosság hideg köddel jön. A sár mély, sűrű és ragadós. A fiúk 60 óráig vizes ruhában voltak álmatlanul.

A kételkedő a harmadik rajvonásban van. A cél el volt érve. A mérsárlás rettenetes volt. A kételkedő egy sárrakás mellett megpillantja az egyik ember holttestét, aki este nevetett és káromkodott, mikor az elmúlt vad napokról beszélt.

Nem maradt belőle sok eltemetni való. Lá-

bai nem voltak, és a törzse rettenetesen szét volt szaggatva. Zubonyából egy véres levelet vettek ki, a melyre szaggatott vonalakban ez volt írva: „Anyám, Rád gondoltam az utolsó pillanatig.“

A kételkedő elolvasta az anya címét. Reánézve ez nagyon sötét kép. Egyetlen fiu volt. Vörös képü nyers ember volt; káromkodva halt meg, de az utolsó csepp véréig dühösen harcolt, mint minden amerikai.

Otthon a tanítók, a lélekmentők azt tanították, hogy az a katona a pokolba ment, határozottan gonosz volt, mondták, s a szegény anya egyetlen fiát adta oda. Dicsőséges harcban küzdött a szabadságért. A küzdelemben halt meg. Jutalomképpen a pokolba jutott.

A kételkedőnek különös gondolatai támadtak. Odahaza majd kérdéseket kell intézni a papokhoz.

Kérdezni fogja a papoktól, vajjon-nem-e olyan emberek ők, akiknek vannak szemeik és nem látnak és füleik és nem hallanak?

Van-e nekik fogalmuk millió és millió ilyen esetről, a mely aharetéren történt?

Talán meg sem értik az Istennek a tanításait, kit hivatásból tisztelnek.

A kérdések valóságos áradata merült fel.

Vajjon van-e azokra felelet?

Ha van ég és pokol, vajjon a pap, a ki megmenti a lelkeket, megmondhatja-e a kételkedőnek, hogy hol van a határvonal?

Azon milliók közül, akik Franciaországban abban a dicsőséges háboruban elesetek, kik mennek az égbe és kik mennek a pokolba?

Ha egy igazságos Isten uralkodik, vajjon nem volna-e igazságos, hogy mindenkinek megbocsásson, aki a harcban elesett?

Olvassuk Chaplain T. F. Cookly következő sorait:

„A te nagy áldozatod óta a kálvária hegyen Ily hatalmas áradat nem hömpölygött

A Paradicsom felé.

A számtalan millió ember, akiket megöltek

Mikor szabaddá akarták tenni az embert

Tiszta lelkük ők és tiszta szívük,

Ártatlan áldozatok, akik megtartották a

[törvényeket

A mi elsőszülött fiaink, akik a győző

[szerepét játszották

A te ítéleteid nem találnak bennünk hibát.“

Kik a tiszta lelkük, a tiszta szívük, és kik

tartották meg a törvényt?

Azok az emberek, akik káromkodva haltak meg?

Azok az emberek, akik kacagtak és ittak?

Azok az emberek, akik erkölestelen nőkkel szórakoztak?

A kételkedő feleletet kér, mert látott embereket így meghalni, mert ő tudja, hogy milliók haltak meg, és halnak meg még most is, akik a helyesen gondolkodó lélekmentők nem soroznak a megmentettek közé.

Van-e ég? Van-e pokol? Ha van, akkor a csatatéren elesettek közül kik mennek majd az égbe és kik a pokolba? És hogyha egyesek ide, mások oda jutnak, ki dönt efelett és hogyan?

És ha erre nincs felelet, akkor mit ér a teológia és a Biblia tanulmányozása?

Én a kételkedő nevében kérdezem

C. B. CARFER

amerikai gyalogos kapitány Franciaországban
1918 október 25.

Isten megengedi a rosszat

Vajjon megengedi-e Isten a rosszat? Vajjon a Mindenható Isten megengedte-e a világháborút? „Istennél minden lehetséges.“ Isten mindent megállíthatna. A Teremtő, aki megalkotta a csillagokat, aki mozgásba hozta őket és akik megtartja őket pályájukon, nehézség nélkül megakadályozhatta volna a világháborút.

Azonban Pál Apostól szerint, „e tudatlanságnak idejét, azért elnézvén az Isten.“ (Cselekedetek 17:30) Ő nyilvánvalóan megengedte a rosszat.

Az első rossz cselekedet az emberek között az az elégedetlenség, melyet az első emberpár követett el tisztaságában és tökéletességében az Éden kertben. Ádám és az ő szeretett neje, Éva, — modern kifejezéssel — mézes heteike éltek az első vagy a második évben a tökéletes otthonban. Szerették egymást mélyen, gyöngéden, odaadóan, úgy ahogyan csak a tökéletes lények szerethetnek. Ők emberi megtestesítések voltak. Annak, akiről meg van írva — „Isten a szeretet.“ Példányképei voltak a tökéletes szeretetnek, szerették Istent és minden élő lényt. Kellemesen érintkeztek Teremtőjükkel és más tökéletes lényekkel. E tökéletes lények között volt az ő barátjuk és jótevőjük, egy hatalmas „Hajnali Csillag“-nak nevezett angyal. Ez a hatalmas lény volt az ő őrzőjük és védelmezőjük. Odaadással ragaszkodtak a „Hajnali Csillag“-hoz; szerették és egyben biztak benne.

A „Hajnali Csillag“-ról megiratott: „Te bölcsőbb vagy Dánielnél; nincsen olyan titok melyet előled elrejtethnének... Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben Édenben az Isten kertjében voltál, rakva valál mindenféle drágakövekkel (jó jellembeli tulajdonságok)... Valál felkent oltalmazó Kérub (amely megvédi az embereket) és én (Jehova) ugy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén (ország) valál, tüzes kövek (a világegyetem ragyogó csillagai) között jártál.“

Azonban e nagy angyal szívébe belopódzott a rossz, melyet Isten nem akadályozott meg. Shakespeare mondja: Nagyravágyás — e bűn az angyalokat is elbuktatja. Az isteni feljegyzés mondja: „Feddhetetlen voltál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, mi gonoszság sem találtaték benned... Szived felfuvalkodott szépséged miatt, megrontottád bölcsességedet fényességben... Ollyá tevéd szived (hogy légy) minő az Isten szive (hogy uralkodjál egy birodalmon mint Isten)! — Ezékiel 28.

Ez a története annak, hogy hogyan kezdődött a világon a rossz egy dicsőséges angyal ezen elhatározása folytán, hogy az első legyen Isten teremtsései között.

A „Hajnali Csillag“ megváltoztatta a jellemét és e változással más, a „Sátán“ ellenség, az „ördög“, rágalmozó nevét kapta.

„A levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint, amely most az engedetlenség fiaiban munkálkodott.“ (Efezusbeliek 2:2), mint „e világ istene, megvakította a hitetlenek elméit.“ — 2 Kor. 4:4.

Az első, akinek az elméjét megvakította — Éva asszony volt, aki szerette és aki megbizott a „Hajnali Csillag“-ban. Mivel nem tudott a „Sátán“-ná vagy „Ördög“-gé való átváltozásáról, az asszony jóhízeműségében szedetett rá és így követte el az engedetlenség cselekedetét.

Az isteni törvény kiszabta a büntetést. „Mert amely napon ejéndel arról, bizony meghalsz. (1 Mózes 2:17) Ádám nem lett rászédve. Ismerte a büntetést, mely a feleségére kiszabott. Azt hitte, hogy huszonnégy órán belül meg fog halni.

Bármelyik fiatal ember, aki odaadással ragaszkodik az ő mennyasszonyához, vajjon mit tenne, hogyha látná, hogy a Niagara hullámai elszakítanak mellőle? Hogyha nem tudná megmenteni azt, akiben minden szeretete összpontult,

ő is utána menne a hullámokba. Ádám nem volt rászédve, de ő nem tudta, hogy Isten egy ezer éves napra gondol. Kétségbe volt esve — és utánozta hitvesének azon cselekedetét, amely a halállal megváltást hoz neki szive fájdalmai ellen.

„Egy ember által jött be a világra a bűn és a bűn által a halál és aképpen a halál minden emberre elhatott.“ — Rómabeliek 5:12.

Mindezt a Mindenható megakadályozhatta volna. A nagyravágyás legelső gondolatára a „Hajnali Csillag“ ki lett volna oltható. Isten szava dörgésben zúghatott volna végig az Édenen és figyelmeztethette volna az asszonyt a veszedelemre. Erősebb hanggal tarthatta volna vissza Isten szeretete az embert.

Azonban Isten csendben maradt.

A mindenható megengedte a bűnt.

Háromféle álláspont

Ebben a tekintetben az olvasó háromféle álláspont közül választhat:

Minden további mérlegelés nélkül úgy dönthet, hogy egy olyan Isten, aki megengedi a rosszat, maga is rossz.

Hogy Isten egy mithosz (v. legendás hős). Szent Mikuláshoz hasonlóan és hihet benne babonát, melynek mint a világra nézve kimondhatatlanul káros valaminek a feledésbe kellett volna elmerülnie (ez Robert Blatchford ezredesnek és más anarchistáknak a nézete).

Vagy, hogy Jehova végtelenül igazságos, bölcs, szerető és hatalmas és hogy bizonyos tekintetben a legjobb dolog volt és még most is az, hogy megengedi a rosszat.

Mi a harmadik álláspont mellett vagyunk t. i. hogy a rossz megengedése sokkal nagyobb jóval jár mint annak a megakadályozása.

De hogyan származhatik jó a rossz megengedéséből?

Mindenekelőtt világosan meg kell látni a különbséget a rossz cselekvése miatt, hogy jó jöjjön ki belőle és a rossz megengedése miatt, hogy jó jöjjön ki belőle.

Világos, hogy helytelen dolog rosszat tenni, hogy jó származzon az elkövetett rosszból. Ebben az esetben a gonosztevő, egy jóltevő tisztátalan kézzel. Ezt tiltja ugy az emberi, mint az isteni törvény egyaránt. Isten sohasem tesz rosszat. „Vajjon az egész világ birája ne cselekedne igazságosan,“ — mondja Isten barátja az ihletett Ábrahám.

„Ha meg is vert, azért megbizom benne“ — mondotta a minden idők legnagyobb költője az istentszerető Jób. Bármilyen legyen a megengedett rossz, Isten azért csak azt teszi meg, ami helyes. Semmiféle olyan rosszat nem enged meg, amely végeredményében nem járna jóval. Dávid mondja: „Mert az emberek haragja (istenileg megengedett) dicsőít téged, miután felővezed végső haragodat (a nagy rossz, amelyből jó nem eredhet).“ Zsoltár 76:11.

Megengedés vagy megakadályozás

Hogyan eredményezheti a rossz megengedése a jót és hogyan lehet jobb mint annak a megakadályozása? Egy példa: a gyermek és a kályha — a gyermeket figyelmeztetik, hogy a kályha megégeti, hogyha hozzányúl. Azután megégeti kezét. Hogyha a gyermeket a tapasztalat soha meg nem tanítja, egy szép napon súlyosan megégetheti magát; esetleg belemehet egy lángoló tűzbe, amely halálát okozza.

Jobb-e megkötözni a gyermeket, mert így soha sem mehet közel a tűzhöz; vagy megengedni neki azt a szabadságot, amely aztán azt eredményezi, hogy félni fog a tüztől?

A fiukat sok bajra figyelmeztetik mint iszákosság, kártya, rossz nők stb. A legtöbb fiu megkísérli a rosszat a figyelmeztetés dacára is. Tapasztalatból megtanulják, hogy a rosszat kerülni kell, mert az káros.

Vajjon jobb volna-e a fiukat cellákba zárni vallási felügyelet alatt tartva, hogy visszatartsák őket a rossztól? Vagy pedig megengedni nekik a szabadságot, amely olyan kellemetlen tapasztalatokkal jár, hogy végén nemcsak kerülni fogják a rosszat, hanem még megis undorodnak tőle?

Isten szabad erkölcsi lénynek teremtette az embert. Tiszteletben tartja az erkölcsi szabadságot. Nem — Isten az akaratra nem rak bilincseket egy értelmességi vagy földi lényére se. Maga erkölcsileg szabadon cselekszik, az embert erkölcsileg és szellemileg magához hasonlóan szabadnak teremtette.

Hogyan lehet egy szabad erkölcsi lényt a rossz ellen megvédeni? A rossz megakadályozása által, vagy pedig a rossznak korlátolt megengedése által? Csakis a rossznak a megtapasztalása vagy a rossznak a megfigyelése által, amely elegendő, hogy utálatot keltsen minden rossz iránt, mentheti meg a szabad erkölcsi lényeket lelkiileg és jellemileg úgy, hogy mindig a jót fogják választani és a rosszat kerülni.

Igy lettek olyan emberek „mint istenek“, akik ismerik a jót és a rosszat, és mindig inkább a jó uton járnak. Ilyenekben az Isten szelleme lakik és meg van bennük a hajlam, hogy már ösztönszerűen is úgy cselekszenek, miként Isten cselekedne. „De eljő az óra és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát... és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban, imádják“ — mondja Jézus. — János 4:23.

A végén az egész emberiség ilyen szellemben fog gondolkodni.

Egy szabad erkölcsi lény nem felelős más szabad erkölcsi lény tetteiért. Kivétel, hogyha valakimásnak a felügyelőjéül van megtevéve. A mozdonyvezető, aki mélységbe vezet a vonatot bűnös lehet az utasok élete elvesztésében.

És mondá Isten: „Mikor hozándok fegyvert valamely földre és a föld népe választ egy férfit ő magok közül és őt őrállójukká teszik. És ő látja jönni a fegyvert a földre és megfujja a trombitát és meginti a népet. Ha valaki hallandja a trombitaszót, de nem hajt az intésre azután a fegyver eljő és őt utoléri; az ő vére az ő fején lesz; és ha hajlott az intésre megmentette lelkét. Ha pedig az őrálló látja a fegyvert jönni és nem fujja meg a trombitát és a nép nem kap intést és eljő a fegyver és utoléri közülök valamelyik lelkét, ez a maga vétke miatt éretett utól; de vérét az őrálló kezéből kérem elő.“ — Ezekiel 33:2—6.

Egy híres pap mondotta: „Hogyha szappanládákra állítanak minket, hogy prédikáljuk a háborút, akkor meg kell mondanunk az igazságot“. Hogyha a papság — mint igazi isten őrálló, megfujhatta volna a trombitát, akkor nem lettek volna bűnösök a világháborúban kiontott vér miatt. Még nem nagyon késő, hogy megtegyék a kötelességüket.

Senki sem felelős szomszédja cselekedeteiért. Sem Istent nem lehet elítélni más szabad erkölcsi lények cselekedeteiért; mert Isten figyelmeztette az emberiséget mindjárt az első napokban és kétezer éven át a Biblia és olyan keresztyénység által, aminő volt.

A jó ellensúlyozza

A rossz megengedése jótékonyan hat, főltéve hogy ezután olyan áldások következnek amelyek lenyomják a rosszból eredő bajt és szűnik a rencesétség, és amelyeket az ember másképpen el nem érhetne.

Az az idő, amikor ilyen tulnyomó áldások lesznek, az Aranykorszak, amelynek hajnalán vagyunk, amikor, „milliók, akik most élnek, sohasem fognak meghalni“.

Akkor az emberiség a jó és az áldás uralma alatt fog élni ahogyan az emberek még a legmerészebb álmukban sem képzeltek el soha. „Áldott esők lesznek.“ (Ezekeil 34:26.) „Egek harmatozzatok onnan felől és a felhők folynak igazsággal“, — mondja az ihlett próféta. (Ésaiás 45:8). Megnyitom néktek az egek csatornáit és bőségesen árasztok áldást, hogy ne legyen elég hely ennek befogadására. — Malakiás 3:10.

Majd ismét szó van az eljövendő áldásokról és arról, hogy az emberek azokat meg nem érdemlik. „És hintek reátok tiszta vizet (igazság), hogy megtisztuljatok, minden tisztátalanságtoktól és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket...“

„És előhivom a gabonát (mag) és megsokasítom azt, és nem adok rátok éhséget. És megsokasítom a fa gyümölcsét és a mező termését... És megemlékeztek a ti gonosz utaitokról (a jelen és múlt) és cselekedeteitekről, melyek nem voltak jók, és megutáljátok ti magatok vétkeiteket (a múltból) és a (multbeli) utálatosságaitok miatt. Nem ti érettetek cselekszem ezt, mondja az Ur Isten, tudtokokra legyen... Nem ti értetek cselekszem ezt, hanem az én szent nevemért. ... És én meg fogom szentelni (szentté teszem) az én nagy nevemet.“ (Ezekiél 36). Más helyen pedig meg van jövendölve, hogy az emberek majd nem fognak magukkal birni, hanem sirni fognak örömlükben az Isten jóságán — az Aranykorszakban.

A dolgok új és jobb rendje, a maga jótéteményeivel — olyan kielégítő lesz, hogy a régít — a dolgok mostani rossz rendjét — soha senki nem fogja visszakívanni. „Mert ime új egeket (szellemi hatalmakat, Krisztus uralmát) és új földet (isteni törvényen, aranszabályon alapuló) szociális rendet teremtek és a régiéket ingyen sem említettnek, még csak észben sem jutnak (mivel a múlt nélkülözése, a jelen örömeiben eltűnnek az emlékezetből)“ (Ésaiás 65:17.) Az emberek sohasem fogják kívánni a bűn és a rossz régi utjait, amelyekről átlag 33 éves élettapasztalatuk van. A jobb kor jósága ki fogja egyenlíteni ezerszeresen azokat a bajokat, melyek a rossz megengedésének az idejében történtek.

Aki akkor a régi önzést és bünt fogja kívánni, olybá lesz véve mint az emberiség elensége. „Minden lélek valamely nem hallgatónd (engedelmeskedik) arra a Prófétára, (Krisztusra aki akkor áldásosan fog uralkodni) ki fog irtatni a nép közül.“ (Cselekedetek 3:23) Remélhetőleg olyanok nem lesznek sokan.

Mi lesz a katonával?

De mi lesz a katonával, aki káromkodott amikor meghalt? Az Aranykorszak a halottak feltámadásának az ideje. A jók Krisztus idejében szellemi lényekké lesznek, hogy Vele legyenek a mennyben.

És most írjuk le azok jövőjét, akikről a „Lélekmentők“ azt mondják, hogy a pokolba mentek.

Ezekben a napokban a válasz az imára gyorsan és biztosan fog megérkezni. „És mielőtt kiáltanának én felelek, ők még beszélnek és én már meghallgattam,“ — mondja a próféta Ésaiás 65 : 24.

Feleletként az imára a halottak visszajönnek a családjaikhoz. A halál által elszakított családi kötelékek helyett, csodálatos összekötése lesz majd a szív rég elszakított hurjainak, de amelyek soha nem nyertek kielégülést, míg a válasz meg nem jön, amikor mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát; és kijönnek (feltámadásra). — János 5 : 28.

A meghalt katona anyja talán naponta imádkozik majd Istenhez, hogy gondoljon az igéretére, és hozza vissza a fiát a becsület mezejéről, aki 1918-ban meghalt.

Egy szép napon megjön majd a válasz: „A fiu holnap visszajön; hozzd rendbe a szobáját, gyűjtsd össze kedves barátjait, készíts lakomát, zenét és virágot, mert holnap, mikor utoljára mondd el a sokat ismételt imát, katonafiad ismét köztetek lesz, és sohasem fog titeket többé elhagyni, hogyha alkalmazkodni fog az Aranykorszak törvényeihez.“

Végre ismét otthon van a katona, aki káromkodva halt meg — és most meg fogja tanulni az igazságot az életről, mely örökre az övé lesz, meg fogja tanulni, hogy a Megváltónak köszönheti a visszatérését, aki odaadta az életét, hogy mindenkinek meg legyen a teljes alkalmá az örök életre. Ki az a katona, aki nem esküszik majd engedmességet a Megváltónak, és hogy azt oly hűségesen megtartsa, amily hűségesen megtartotta a hazájának tett esküt?

A fiuk négy kemény esztendőig tanoncoskodnak, hogy tizszer négy esztendőre az átlagnál jobb életet élhessenek. Mások nyolc évig járnak középiskolába, és szakiskolába és úgy hiszik hogy érdemes fáradozni, hogy ötször nyolc évig megélhetéshez jussanak. Milyen érdemes lesz az átlag harminchárom évig tartó tanulás a rosszban, melyet egy bölcs Atya engedett meg, mikor e rossznak megtapasztalása lehetővé teszi a szabad erkölcsi lénynek, hogy kristályosítsa a jellemét a bajjal szemben, hogy alkalma legyen az örök életre — nemesak a mostaninál valamivel jobb életre, hanem a tökéletesség bőséges életére, nem egy bizonyos időre, hanem örökre, nem olyan körülmények között melyet a Biblia az ördög országának nevez, hanem egy emberi munka által Paradicsommá változtatott földön.

— „Isten Paradicsomában.“

Harminchárom évig tartó rossz az örök jóért! Vajjon ki nem fizetné szívesen ezt az árt?

Azonban, hogyha a gonosz soha nem engedtetett volna meg, akkor sem az angyalok, sem az emberek nem érthették volna meg az isteni szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét, aki szereti az ő ellenségeit, aki jóságos a gonosztevőkkel szemben, aki megbocsátja a bűnt, és elnézi a gonosztságot, aki megengedi a rosszat, de a rossznál sokkal több jót tesz — aki a Szeretet.

A rossznak a megengedése nyilvánvalóvá tette, hogy Jehova jelleme végtelenül igazságos, bölcs, hatalmas és szeretetteljes.

Az emberek örökre meg fogják érteni az Istent, aki ragyogni fog odaadó szívében, a mainál fényesebb ragyogásban.

A vegytan Aranykorszaka

A „New-York Wrold“ című lapból közöljük az Amerikai Vegyészek Egyesületének néhány tagjától származó következő fontos nyilatkozatot, amely megmutatja, mily nagy reményeket fűznek az új vegyi kutatásokhoz. Így a 6.000.000 négyzetkilóméter területű és a naptól sütött Sahara sivatagi homoktengerből annyi meleget akarnak nyerni, amennyi 6.000.000.000 tonna mennyiségű évi szén használattal ér fel; továbbá arra is gondolnak, hogy tengerpartokon a dagály hullámainak erejét motorokra vezessék át; a kontaktusos hatás vegyi felbontása útján pedig az ipar haladását akarják előmozdítani, hogy a földnek állandó keringése erőtermelő gépeket hajtson, az ég felhői parancsszóra ontsák viszont áldásthozó esőjüket; atomok energiája felszabadul emberek parancsának való engedelmeskedés céljából, de nagyon óvatosan, nehogy egy atom a másikat elpusztítsa, ami által a föld lángba borul és egy rettenetes robajjal elpusztul.

Egy ember azután. — egy új Aladin — kezébe veszi majd vegyi csodalámpáját, amire megjelennek a föld, a levegő és a tenger valamennyi erői,

hogy a nekik szóló parancsot átvegyék, amit eleinte nehezen, de később az idők folyamán egyre készségesebben fognak teljesíteni. A tápláló anyagok és az orvosi tudományok fokozott ismerete és a sebészet tökéletesedése folytán minden betegség kivétel nélkül el fog tűnni. Csodálatosan felépített messzelátók a csillagos ég titkait fürkészik ki és a dróttalan táviró és telefon pedig az egész földön megkönnyíti az emberek személyes érintkezését. Az emberek a levegőhöz hasonlóan olesó erő segítségével oda utazhatnak majd, ahová akarnak és azt fogják kikutatni, amihez kedvük van.

Csak akkor lesz az embereknek helyes fogalmuk művészetéről, zenéről és költészetéről. Ha majd az élet egy boldog, derűs szünidő lesz, akkor az embereknek idejük lesz azokra a magasabb ideákra is, amelyeket most a megélhetésért folytatott küzdelem miatt el kell hanyagolniuk. Ez a szép idő természetesen még nem érkezett meg, de el fog jönni nemsokára.

Tévedés tehát az Aranykorszakot a múltban keresni.

Az öregkor és az Aranykorszak

PONCA DE LEON pár évvel ezelőtt abból a célból hagyta el Kubát, hogy Floridában az ifjuság forrását fellelje. Mi sem természetesebb, hogy ebbeni kutatása eredménytelenül végződött. Így aztán újból visszatért Kubába, ahol meg is halt.

Senki sem kíván megöregedni, talán a kis gyermekek kívánják az öregséget, mert akkor nem kell iskolába járniok. Ha egyszer az öregkor beköszönt, a gondolatok változnak s jóleső visszagondolni a szép gyermekkorra.

Honnan van az, hogy senki sem kíván öregnek tekintetni? Számptalan és sokféle eszköz van fölhasználva az öregség eltüntetése céljából. Az ember keresi a menedéket a műfogak, műhaj, puder és kenőcsökben stb. hogy az ifjuság látszatát lehetőleg hosszabb időre megtartsa. S bár egy és más eszköz igénybevétele mellett lehetséges a kívánt eredményt egy időre felmutatni, azonban a végső öregkort senkisé is képes huzamosan megátolni.

Egy valóban előregedett egyén nem ritka esetben büszke az elért öreg korára s alkalmalag még e szavakat is hallani tőle: „Hát én már a 80-as éveket számlálom.“ Ha azonban nem egészen fiatal nők kora után tudakozódunk, úgy e nők vonakodva, nem szívesen adnak választ.

Az öregség 6000 évvel ezelőtt az Éden kertjében öszzüleink engedetlensége következtében lépett föl. Egy leszakított virág gyorsan elhervad, mert ezáltal meg fosztatik az őt tápláló, alkotó elemektől, hasonlatosképpen lett az embernem is elvágva az életforrásától s azóta hervad és hervad.

Az ifju földmives napról-napra kimegy a mezőre, hogy orcájának veritékével szerezze meg kenyérét. A talaj a kívánt gyümölcs helyett sok töviset és gyomot terem, miért is néki föl kell vennie a harcot a tövissel, mert mindenütt elébe áll az Édenben kihirdetett átok. Naponkint több és több életerőt veszít el, mint amennyit a mindennapi táplálék felvétele után pótolhatna s fokozatosan ráncok kezdik eltakarni a tündöklő ifjuságot, mely állapotban a helyes gondolkodás lehetetlen. Haja szürkülni kezd, fogai eltűnnek, a hülési fájdalmak kezdik gyötörni s lassanként elhervad, mint a mezőnek a virága — s végül atyáihoz gyűjtetik.

Bölcs Salamon gyönyörű és megható szimbolumban ecseteli az öregkort e bibliai kifejezésekkel: „A háznak (az emberi test) őrzői (a karok és lábak) megmozdulnak és nem bírják magukat az erősek (a lábak) és megállanak az ételnek őrlői (a fogak), és meghomályosodnak az ablakon kinézők (a szemek); és az ajtók (az ajkak) kívül bezárlatnak a malom (a száj) zugásainak megállásáért, ha felszerken csak a madárkának a szavára is (elgyengült hangja) és megszűnnek minden éneklő leányok (az ének); minekelőtte elszakadna az ezüst kötél (az életfonál) és megromolna az arany — (véredények) palaackoeska, és a veder (a tüdő) eltörnék a forrásnál, és megtörnék a kerék (a szív) a kútnál... és a lélek (életerő) visszatér Istenhez, aki adta volt azt.

Hasonló elbeszélést találunk Jób könyvében 33 és 19—21 verseiben az öregségre vonatkozólag.

Egyáltalán miért kell az öregségről beszélni? Tudnók-e mi a napfényt a sötét éjszaka nélkül kellően értékelni? Az előbbeni kép az éjjelhez tartozik, mely már messzi előrehaladt. A reggel nemsokára beköszönt; s ép mint a föld forog saját tengelye körül, az isteni terv is fokozatosan halad korszakokról — korszakokra, mindjobban feltárva az Alkotó szeretetének nagyságát, hosszúságát, szélességét és magasságát. Minden jel arra mutat, hogy földünk nemsokára nagy változáson fog átmenni, — egy új világrend megszületése, az Aranykorszak felállítására küszöbön van, amely korban nem csupán Ponca de Leon, hanem az egész emberiség az örökifjuság forrását megfogja lelteni s nem kell azt Floridában, vagy másutt keresnie. A gonosz, befolyásával együtt meg lesz szüntetve, a bűnre csábító dolgok az utból el lesznek távolítva. A földmives nem fogja többé az erejét a munkában elveszni, de naponkint több és több életerőt nyer. Akkor aztán, a helyes gondolkodás következtében, amely a kedves környezet által elő lesz idézve, természetszerűen jó szokások és dicső jellemvonások állanak elő. Minden betegségek fokozatosan el fognak tűnni; a szemek erősek lesznek, mint a sasé, a fej megkapja az ő természetes ékességét, tökéletes új fogak képződnek, s az ember ifjuságának idejére viaszatér, „így mondja ezt az űsz Jób.“

Az ifjúság forrása János jelenések könyve 22 rész 1, 2, 17 verseiben képiesen meg van írva, mint „életvíz, mely világos, mint a kristály, melynek partjain az életfái találhatóak.“ Az átok megszűnik és mindenkire hangzik a hívás: „Aki akar, jöjjön és vegye az élet vizét ingyen.“ Maga a mi anyaföldünk is meg fog „fiatalodni“. A gyümölcstelen sivatag, a terméketlen pusztaság és a jégmezők mint paradicsom-kertek fogják a szemet örvendeztetni. „A puszta virágozni és örülni fog, mint a rózsza, és vizek fakadnak a pusztában és patakok a kietlenben; a kópár föld vízforrássá változik.“ (Ésaiás 35:1—7). A jajkiáltás és szomorúság városai — a temetők — sétakertekké változnak és „sokan, akik alszanak, a föld porából fel fognak ébredni és feltámadnak.“ Egy lesz azok között Ponce de Leon is. Az ő szíve kívánsága — az ifjúságforrása — tényé lesz. Azt mondják felőle, hogy Kubában a bensülöttek között sok és nagy kegyetlenségeket követett el; itten az ő kőszívének husszívvé kell alakulnia. — Ezékiel 11:19.

Kinek volt már alkalmá a tengerparton a kezdődő dagályt megfigyelni? Az egyik hullám a másikat úzi messzi a föld felé, mégis az egymást követő hullámok nem érik el teljesen egymást, s az ezután következők még kevésbé s végül a víz szélén eltűnnek. De rövid idő múlva ellentétes hullámok lépnek fel: minden egyes hullám ismételi az előtte menőt, mind-

addig, míg az ár újlag a legmagasabb fokára lép. Ádám ugyanígy találta magát a Paradicsomban a „hullámárban.“ Azután következett a bukás, amely által az ember életerejéből állandóan vesztett. Mathuzsálem 969 évig élt, míg a mai ember átlagos életévé csak 35 évet tesz ki. Mi tehát a 6000 évi hosszú esés után a dagály mélységére jutottunk. De az Aranykorszak kezdetével „növekedő ár“ hamarosan érvényesülni fog. Az életerő és az élet fokonként növekedik, míg a magas árt elérte, mikor mint Ádám tökéletes lesz és annak is marad.

Jób könyvében olvassuk, hogy az átváltozás, az időleges öregségből ifjúvá, miképpen fog történni. Jézus áldozatának érdemében ő és minden ember részesülni fog. „Ha akkor ő hozzá jövend követ . . . ezer közül egy (tökéletes ember), aki megjelentse az ő igazságát. És az ő kegyelme felől megszólítván azt mondja: Szabadítsd meg őt, hogy meg ne haljon; én (Isten) találtam engesztelődést“ (megváltást).

És ennek következményeképpen „az ő teste megújul, mint gyermekségében volt és ugyan megtér ifjúságának idejére.“ (Jób. 33:23—25). Jézus 30 éves korában, ifjúságának virágában tökéletes ember volt. Az emberek az Aranykorszakban az ő Teremtőjüknek földi képmásához lesznek hasonlatosak — mint Jézus is volt. Az Isten királysága, az ifjúság forrása lesz, mely a küszöbön van.

A fejlődés, mint ellenvetés

Sokat irtak a fejlődés elmélete mellett és ellen és még többet beszéltek róla annyira, hogy nagy mértékben befolyásolta még tanintézetünk oktatását is. Ezért e rövid ismertetésnek kimondott célja, hogy ezt az emberi józan ész befolyásoló nagy csalást leleplezze és egyben e tarthatatlan elméletnek hamis következtetéseit egy egészen általános szempontból helyesen világítsa meg. Ámbár a biblia, — amely ennek az elméletnek homlokegyenest és félreérthetetlenül ellentmond — a maga sokféle tanításában magában véve harmonikus, ennek dacára sok ember a fejlődés elméletét, amely fennállása óta csak nagyon vékony hajszálon függ, hitvallásává teszi, elébe helyezve a Biblia teremtés történetéről szóló egyszerű előadásának csak azért, mert sok ugynevezett „tudós“ vallja ezt.

Hogy ennek az elméletnek a tarthatatlanságát — amennyiben az ember származására vonat-

kozik — megvilágítsuk, ám tegyük fel, hogy az ember egy alacsonyabb létből fejlődött ki és a fejlődés 46, 50,000 évvel ezelőtt elérte az ősember, a barlanglakó fokozatát, kit az evolucionisták (a fejlődéstan hívei) az egyenesen (v. kétlábon) járó ember kiindulási alakjának tekintenek. Az ősember barlangokban lakott; volt fegyvere, mely védekezésül és támadásul szolgált, zsákmánya a mező vadai voltak és azoknak kézrekerítésére és megölésére szolgált a buzogány és a hajítókö. A barlanglakók napjai óta az emberiség úgy a tudás, valamint azon képesség terén, hogy logikusan gondolkozzon és mérlegeljen valamit, nagy haladást tett; és minden további nélkül be kell ismerni, hogy a mai nemzedék, ami a tudás összességét és a tapasztalatot illeti, végtelenül fölötte áll a barlanglakóknak.

Vajjon a jelenkor embere minden ismeretei-

vel, tudásával és tapasztalataival, sőt egész tudományos apparátusával nemesebbnek bizonyul, mint az általuk föltételezett barlanglakó 50,000 évvel ezelőtt? Utóbbi az evolucionisták szerint tudatlanságban ölte meg a zsákmányát és néha az embertársát is; a modern ember ugyanezt teszi, azonban meggondolva, megfontolva még pedig miként a háboru megmutatta sokkal nagyobb mértékben.

A tudomány minden haladása, a fejlett gondolkodási képesség, az ismeretek nagy gazdagsága és a sok tapasztalat dacára, a mai ember semmivel sem jobb, mint korai elődje — a barlangember. Sőt, ha az utóbbit az ő maga tudatlanságában összehasonlítjuk a mostani intelligens emberrel, akkor azt kell hinnünk, hogy a barlanglakó-ember erkölcsileg vitathatatlanul sokkal kedvezőbb világításban jelenik meg, mint a föld mai lakója. S különösen minél nagyobb időbeli távolságot veszünk fel, mely minket az ősembertől elválaszt, annál szigorubban kell a mai „kulturembert“ megítélni. A megszerzett ismeretek próbaköve minden esetben az a képesség, hogy azokat ésszerű módon alkalmazzuk.

Ámbár Euclides geometriai alaptételeit már 2300 évvel ezelőtt írta le, azért az ő munkáit az összes egyetemekben még ma is a tudomány alapelveinek tekintik; és noha Herodotos és Tukidides 2400 évvel ezelőtt éltek, munkáikat érdeklődéssel és elismeréssel olvassák. Ami pedig a költészetet illeti, úgy Dávid, Jób, Homeros, Shakespeare és Milton első helyen állanak. A modern épületek között is csak ritkán találunk egy művészileg szépet; a mi építészeink, terveiket görög, római, gót sőt még asszíriai minták alapján is dolgozzák ki.

Az utolsó tíz esztendőben a Balkánháboru és a világháboru, valamint a különböző népek forradalmi bebizonyították, hogy a mai ember gondolkozását, tudását és évezredekre visszanyúló tapasztalatait a megsemmisülés és a pusztulás szolgálatába állította. A franciaországi haretéren és a Balkánon olyan ördögi dolgokat műveltek, amelyenekre a barlanglakó még csak nem is gondolhatott.

Az evolúció (v. fejlődés) magában foglalja a haladás fogalmát előre és felfelé egyaránt. Azonban az ember pályája határozottan lefelé haladt. A megismerésben való minden haladás megfelelő visszafejlődéssel járt, mert az ember

megszerzett tudását nyomban önző célokra használta fel, annyira, hogy a mostani ember már közel van a pusztuláshoz.

Hogyha a mult és a jelen ismeretét kizárólag az emberi jólét szolgálatába állították volna, úgy ez bizonyos mértékig a fejlődés elméletének némi alapot teremtett volna. Azonban az egész történelem folyamán sohasem volt olyan idő, mikor a legalacsonyabb önzés jobban uralkodott volna, mint ma és mivel kiterjedtebb lett a tudás, lelki tekintetben annál jobban vadult el az élő nemzedék. A fejlődési elmélet tehát semmi más, mint egy nagy ámitás. Az u. n. civilizáció csupán a mázát kínálja az embernek mint valóságos fejlődést és nem akarja látni, hogy a külsőleg látszólagosan magasabb fejlettség e vékony máza egy tagadhatatlan lealacsonyodást és süllyedést takar el.

A fejlődéselmélet valóban egy gonosz szellem szándékához hasonlít, amely az emberek által elkövetett minden gonosz tettet a szegény majmokra akarja áthárítani.

Hogyha a fejlődéselméletet nem pusztán elméletként, hanem mint tényt kellene szemügyre vennünk, azt kellene mondanunk, hogy tagadhatatlanul lefelé vezet, de sohasem felfelé: mert amint kimutattuk, amilyen mértékben az emberi tudás növekszik, olyan mértékben utja mindig szemelláthatóan lefelé, az állati ösztönök felé vezetett. A tudás és gondolkodás haladásának sok éve után és a mögöttünk levő ezredekre nyúló tapasztalatok dacára az ember még mindig harcol és gyilkol sokkal kiméletlenebbül, mint az állat. Sőt ugyanilyen joggal és nagyobb logikával inkább azt lehetne mondani, hogy a majom fejlődött embertől, mint megfordítva, ahogyan manapság sokan tanítják. A majmok sokkal békésebben élnek egymással, mint ahogyan azt az embereknél látjuk. A fejlődéselmélet tehát önmaga mondja ki magára a lesújtó ítéletet és logikusan gondolkodó ember, esztelen tanítását el nem fogadhatja. E hasábokon még lesz alkalmunk arra, hogy közelebről és tisztán tudományos szempontból cáfoljunk rá a fejlődés elméletére, hogy az „Aranykorszak“ tisztelt olvasóinak segítségére legyünk, hogy bizalmát és figyelmét fokozott mértékben ismét arra a tiszteletreméltó régi tanu a Biblia felé fordítsa, amely ha helyesen megértjük, összehasonlíthatatlanul ésszerűbb magyarázatot nyújt, mint a fejlődés elmélete.

Modern csodák

A csodák korszaka már régen le-
tűnt — így gondolkodnak az emberek
általában, valahányszor erről a tárgy-
ról szó esik. Ha mi azonban egy da-
rab szenet és egy pohár vizet veszünk
azzal az állítással, hogy ezekben van
az az erő, amelynek segítségével min-
den gépet hajtani lehet, úgy bárki va-
lóban el fogja ismerni, hogy ha ez tény-
leg igaz, akkor valóban csodával ál-
lunk szemben. Ezt a csodát a gőzgép
műveli, amelyben a szükséges erőt már
hosszu idő óta a szén és a víz köl-
csönzi. Ép oly hihetetlennek hangzik
az az állítás, hogy vizet nagy tüzzé
tudunk átváltoztatni. A víz két főele-
me az oxigén és hidrogén, ugyanis
a durranógáz fuvóban oly intenzív
hővel bíró lángot vet, amelynél csak
az elektromos kályhában levő na-
gyobb. Hogy a gőzgépet tápláló szén-

nel és vízzel cukrot is tudunk még
előállítani, nem kevésbé csodás. Már
pedig vegyészeink ezt is megvalósi-
tották szénsav, oxigén és hidrogén
összevegyítésével. Vegyünk most már
egy darab szenet s oldjuk fel olvaszt-
ott vasban és a fehéren izzó anyagot
öntjük lassan vízbe a vas a chlor-
hidrogénnel kiválik és ime gyémán-
tok maradnak vissza — igaz, hogy
kis szemek csupán, azonban valódi
gyémántok.

Ezeket a példákon kívül, amikor
szén és víz erővé, hővé, cukorra és
gyémánttá alakul át, nem igen kell
még továbbiakat felsorolni, annak be-
bizonyítására, hogy a csodák korszaka
nem is nagyon a múltban van, hanem
ellenkezőleg éppen benne élünk és a
legközelebbi jövő még sokkal nagyobb
ilyfajta csodát fog felszínre hozni.

TANULMÁNY A RELATIVITÁSRÓL

MAGA az ember sok elemnek az össze-
tétéle, körülbelül száz más dolog központ-
jában áll, melyeket szintén elemeknek neveznek,
és amelyek egy egészben u. n. világegyetemben
vannak elrendezve.

Eméletileg minden ember, aki ma a földön
él, 6000 éves. A valóságban azonban csak 70—
80 évig él és lassan feledésbe megy. A mostani
nemzedék egy 6000 éves emberhez hasonlít-
ható, mivel 6000 év tudásának és tapasztalatai-
nak az előnyeit élvezzi. Gyakran halljuk ezt a
kifejezést, hogy Kína 4000 éves. Tényleg azon-
ban a kínaiak nemzetét alkotó egyének csak
egy, vagy két nemzedék, akik nyolcvan évnél
magasabb életkort nem igen érnek el, azonban
mögöttük van a történelmük. Például egy tizenhat
évesfiú ma iskolába jár és egy óra alatt annyit tanul,
ha ugyan nem többet, mint amennyit a 6000 éveslötti
ember egy 100 esztendő alatt tanulhatott.

Egyik oka annak, hogy miért van annyi egy-
másnak ellentmondó felfogás és elmélet az,
hogy mialatt az egyik nemzedék a másik után
következett az idők folyamán, mindenik nemze-
déket befolyásolta az előbbi nemzedéknek a gon-
dolkodása, és emellett mindenik nemzet hozzájár-
ult a maga részével az elmélet és okoskodás

meglévő mennyiségéhez és ezért nagyon nehéz
volt meghatározni, hogy mi volt az igaz és mi
volt a tévedés. Az igaz, hogy az átöröklési tör-
vény 6000 évig működött. Az atyák bűnei át-
mentek a gyermekekre harmad- és negyedzig-
len. (2 Mózes 20:5) E törvénynek a működése
nagyban hozzájárult a tévedés felülkerekedésé-
hez és az igazság összeomlásához.

Az igazság, mint elv, millió évvel ezelőtt is
igazság volt és igazság lesz millió év múlva is.
A tények és a körülmények megváltozhatnak;
a ruhadivat, a szokások és a hajóhadak elmul-
hatnak; de az igazság mindig ugyanaz marad.

A világtörténelem folyamán újból és újból
felvetették a kérdést: Mi az igazság? A görög
uralom idején elméletet és okoskodást eszeltek
ki feleletül arra a három kérdésre, amelyen
minden vallás és bölcsélet alapszik: „Honnan
jöttem?” „Mit keresek itt?” „Hová megyek?“,
Valóban a legnagyobb tény, amelyről az em-
berek gondolkoznak, a saját létezésük ténye.
Semmi beleszólásunk nincs az idejövettel illetően
és nincs választásunk az eltávozás tekintetében
és mind e dolgok kedvéért az élet és a halál
titka, a dolgok eredetének a titkáért történt, hogy a
régiek elméletei és okoskodásai előrehaladást tettek.

A Kr. e. harmadik század korai szakában a kétkedés erősen elterjedt Görögországban. A világ tágabbkörű megismerése magával hozta, hogy az emberek elvesztették hitüket az ősidők mithológiái és legendái iránt. Az emberek hitetlenkedni kezdtek mindenben. A sok egymásnak ellentmondó elme reménytelenül vetette fel e kérdést: „Mi az igazság?” Mikor Nazareti Jézus Pilátus előtt állott, válaszként Jézus azon kijelentésére, hogy ő azért született és jött a világra, hogy tanúságot tegyen az igazság mellett, Pilátus azt a kérdést vetette fel: „Mi az igazság? Mint jónevelésben részesült pátricius (nemes-ember) ismerte a görög okoskodók bölcsesétét és szkepticismusát (kétkedését).

Sokan azt hitték, hogy Mózes könyvének a világteremtéséről szóló első fejezetében említett hat teremtési nap 24 órás napok volnának. Azonban az iskolában tanultunk, hogy a föld minden 24 órában egyszer fordul meg tengelye körül. Feltehető-é ésszerűen, hogy a Teremtő azt az egész munkát, amelyről itt szó van, a földnek hat körforgása alatt végezte el és azután egy körforgásig megpihent? A Zsoltáriró költői kifejezéssel mondja: „Mert ezer év a te szemeidben annyi, mint a tegnapi nap, amely eltelik mint az éjjeli órállás“.

Ami pedig a relativitást (viszonylagosság) illeti, vegyük szemügyre az időt és a távolságot. Az idő viszonylagos mérése napokkal és évekkel történik. A távolság viszonylagos mérése egy angol mérföld, amely egy hatvanad része a földrajzi szélességi foknak. Az idő és távolság elgondolásánál az emberek csak a földi időt és távolságot vehetik alapul. Egy földi nap, a földnek egyszeri megfordulása a tengelye körül. Egy földi év az az idő, amely alatt a föld a nap körüli pályáján megfordul óránként 68 millió mérföldnyi sebességgel. Megint egy példa a relativitásra: földi időt és földi távolságot használunk a mi földünk mozgásának és keringésének érthető kifejezésére.

A föld anyag, elemek és értelem nélkül és lakója az ember, anyag elemek értelemmel. Az isteni parancsot, hogy „légy termékeny és szaporodjál, és töltsd meg a földet és hajtásd birodalmad alá, olyan tág értelemben veszik, hogy a nagy elmék más világokat keresnek, hogy megtudják vajjon azok is be vannak-e töltve és alávétve birodalmul?

A csillagászok beszélnek bizonyos bolygókról és napokról, amelyek sok fényesztendőnyi távolságban vannak a földtől. A fény másodpercenként 299,822 kilométernyi óriási sebességgel halad, úgy hogy a föld és a legtávolabbi napok közötti távolságot az átlagelme fel sem foghatja.

A fényesztendők kiszámításánál, a távolság kiszámításánál, melyet a fény egy földi év alatt fut meg, földi időt és földi távolságot használnak.

Tudjuk, hogy az emberek hely- és környezet befolyása alatt állanak; a hatalmas világegyetemet véve tekintetbe, a föld csupán egy helységnek tekinthető, melynek környéke a naprendszer másik két bolygója.

Ebből a megfigyelésből kitünik, hogy a föld legnagyobb elméjének is megvannak a maga határai; hogyha mindent megmondottak és megtettek, akkor is csak megbizásukat teljesíthetik és meghódíthatják (alávethetik) a földet.

Az előrebocsátottak alapján fordítsuk gondolatainkat más bolygókra vagy bolygórendszerre. Nem ésszerűtlen az a feltevés, hogy más bolygók, körülbelül ugyanazt teszik, mint a föld — forognak tengelyük körül és keringenek pályájukon.

Például vegyük a mi naprendszerünknek másik két bolygóját, melyek mindenike oly gyakran látható; olyan tény ez, amely ezt a nézetet támogatja. Hogyha a mi naprendszerünk mind a nyolc bolygójának mozgási sebessége arányos volna a naptól való távolságával, akkor mindig vagy láthatók vagy láthatatlanok volnának mivel helyzetük a földhöz viszonyítva nem változna. A Nagy és a Kis Vizöntő (a Plejad csoport) mindig látható, azonban helyzetük az egyes évszakok szerint változik.

A csillagászok a csillagok és a bolygók közötti távolságok mérésénél és kiszámításánál az u. n. csillagászati egységet használják. Itt azután felmerül egy másik gondolat: a fény sebességének a számításánál a számítási alap a földi idő és a földi távolság. A mi bolygórendszerünk és más bolygórendszerek közötti távolság kiszámításánál ugyancsak a földi mérföld a kiszámítási alap. A csillagászati egység a földi távolságból és időből van kiszámítva. A viszonylagos nagyságok a naptól való távolságuk és pályájukon való keringésük ideje a következő:

Naprendszerünknek bolygói	1 bolygók viszonylag. nagysága	A naptól való távolság földi mérföldekben	A Merkuri idő földi napokban
Mercur	1	36,000,000	88
Venus	3	67,000,000	224
Föld	4	93,000,000	365
Mars	2	141,000,000	687
Jupiter	8	484,000,000	4,332
Saturnus	7	887,000,000	10,759
Uranus	5	1,784,000,000	30,586
Neptunus	6	2,796,000,000	60,187

Minél nagyobb a bolygónak a naptól való távolsága, annál kisebb sebességgel kering a pályáján. És most képzeljük el a következőket: a Merkur pályautján való egyszeri körülkeringése volna egy merkuri év vagyis 88 földi nap. A Merkur sokkal kisebb lévén a földnél, sokkal gyorsabban foroghat tengelye körül, mint a

föld, úgy, hogy egy merkuri év több volna 88 merkuri napnál. Ugyanez az elv áll az egész fenti táblázatra. A Neptun egy éve majdnem 165 földi évvel egyenlő. De a Neptun sokkal nagyobb, mint a föld és így nem foroghat olyan gyorsan tengelye körül. Tehát egy neptuni nap ennek megfelelően nagyobb volna mint a földi nap; azonban a végeredmény még is az, hogy egy Neptun év 165 évvel egyenlő.

Tegyük fel már most, hogy a Neptunon olyan emberek élnek, mint a földön, és tegyük fel, hogy ezek az emberek 70 évet élnek — neptuni évet — épúgy mint a földi ember 70 földi évet. Akkor egy neptunbeli embernek az életkora földi években 165×70 vagyis 11550 földi év, még pedig egyetlen nemzedék élne annyi ideig. Az emberiném a földön csak 6000 esztendő, és a föld történetének 6000 esztendeje körülbelül 365 neptuni esztendővel egyenlő. Tehát 6000 év a Neptunon — neptuni időben — 165×6000 vagyis 990000 — tehát egy millió földi évvel volna egyenlő.

És e 365 neptuni év alatt, vagy a földi emberi-nem történetének 6000 éve alatt mialatt a bolygók zajtalanul osontak tova égi utjukon, az emberi-nem zajtalanul csinálta a háborút és halmozta fel a pénzt. És ez a nagy hűhó mindössze abban állott, hogy a világ egyik fele el akarta pusztítani a másikat.

Hogyha a Neptun egy 70 éves papja egy 70 éves modern földi pappal beszélgetne, ez utóbbi bizonyára részletesen kifejtené előtte a fejlődési elméletet a legalkalmasabbak fennmaradásáról szóló elméletet azzal a parancsal szemben — hogy „szaporodjál és sokasodjál és töltsd be a földet és hajtsd birodalmad alá.“ (Arról nincsen szó, hogy egyik hódítsa meg a másikat) és uralkodj a tenger halain és a levegő szárnyasain és minden élő lényen, amely a földön mozog.

Mivel a föld elemekből és értelemnélküli anyagból és a földi ember is elemekből és értelemmel bíró anyagból van összetéve, így a Neptun is elemekből értelem nélküli anyagokból és a neptuni ember szintén elemekből, értelemmel bíró anyagokból áll. Tehát a neptunbeli ember észbeli képessége a Neptunhoz van igazítva és az ő számítási alapja a neptuni mérföld, a neptuni év, idő és távolság.

Egy másik példa a helyre és a környezetre. Ebből látható lesz, hogy a különböző észbeli

képességek hogyan fokozódnak, nem annyira, hogy egyik bolygó emberisége értelmi tekintetben felülmulja egy másik bolygónak az emberi fajtáját. A gondolkodási képesség valószínűleg hasonló volna; különbség csak a számítási alapnál volna. Mind ennél természetesen feltételezzük, hogy a Neptunon emberek élnek.

Vizsgáljuk meg ugyanebből a nézőpontból a Plejádék csoportját, (Kis Vizöntő) amely mindig látható a földről; a csoport egyes csillagai mindig ugyanabban a helyzetben vannak, amennyiben az a földről való megfigyelésből látható. Hogyha ezek álló csillagok, melyek sohasem változtatják a helyzetüket, nem keringvén egy égi központ körül, hogy volna ezeken az idő megmérhető? Egy kis ideig az Orion csoport egyik csillaga látható volt a földről, valószínűen keringése folyamán.

Részletekbe bocsátkozhatnánk és megkísérelhetnénk egy orionév és egy orion-nap kiszámítását, amely nagyon érdekes és nagyon tanulságos volna azokra nézve, akik foglalkoznak a csillagászatallal. De nem célunk ez ilyen rövid cikk keretében. Ha megtaláltuk a kiindulási pontot, a többi már magától jön.

A legkülönösebb az egészben, hogy a földi ember olyan értelemmel, amilyennel bir, egy olyan értelemmel, mely ki tudja számítani ezeket a távolságokat, felfedezi a természeti törvényeket, és a saját maga javára használja ki a természeti erőket, 6000 éven át azzal volt elfoglalva, hogy mennyit hozhatna ki egy porszemből. Ő bizonyára lakmározott a jó és a gonosz tudásának a fájából.

„Összekötheted-é a Fiastyuk szálait: a Kaszacsillag szálait megoldhatod-é, a Kaszacsillago előhozhatod-é az ő idejében, avagy a Göncöl-szekeret forgathatod-é az ő fiával együtt? Ismered-é az égnek törvényeit, vagy te határozod-e meg az Ur uralmát a földön?“ Hol voltál, mikor a földnek alapját felvettem? Mondd meg, ha tudsz valami okosat? Ki határozta meg mértékeit ugyan tudod-é; avagy ki húzta el felette a mérő zsinort? Mire bocsájtották le oszlopait, avagy ki vetette fel szegletkövét?“ — Job 38, 31, 33, 4—6.

Ezek az idők amint látható a Bibliából vannak véve, az egyetlen könyv a világon, melyet legjobban félreértettek. Az előrebocsátott megjegyzésekből arra következtethető, hogy a kezdet, amelyről I. Mózes I fejezete szól, csak en-

nek a bolygónak, a földnek a kezdetére vonatkozik.

A torzképrajzolás és élcelődés ma inkább szabály, mint kivétel. Megvan a hajlandóság az emberekben, hogy kigunyolják Einstein tanárt az ő relativitása elméletével. E cikk írójának a nézete szerint az emberek azért gunyolódnak Einstein tanáron, mert a most hemzseggő okoskodásoknak és elméleteknek egy részét halomra döntötte, és függetlenül látott hozzá az igazság kereséséhez. Az igazság magába foglalja az egész világegyetemet, amelynek egy része a föld. Ezért minden igazság, amely a földre vonatkozik; csak részleges és töredékes.

Az emberek megszokták, hogy saját értelmük korlátain belül itélik meg a dolgokat és az embereket. Nagyon lehetséges, hogy Einstein tanárnak a fejében benne van egy gondolat, hogy megtalálja a földnek a világegyetem többi részéhez való viszonyát, hogy felfedje a törvényt, amely irányítja és kormányozza a világot; és hogyha meg tudja találni a törvényt és a törvény mögött az értelmet, akkor ennek a tudását a világnak fogja átadni.

Ez nagyon különös dolog. Az emberek 6000 éven át gyilkoltak, harcoltak és meghaltak mint az állatok. A legnemesebb gondolkodásuak pedig kutatták a föld határait. Felfedezték az északi és a déli sarkot; a földnek majdnem minden négyzetméterét megszállotta az ember az ismeretek utain kutatásában. Az emberiségnek meg volt a vérlakomája; gőz és vilány övezte körül a földet. Az ember ura lett a levegőnek és a tenger mélységének, igájába fogta a hullámokat. Száműzni akarja a háborút, a gyilkolást, a hirtelen halált és most meg akarja találni annak a törvénynek a lényegét, amely irányítja és uralkodik a világegyetemben. A hatalmas atom felébredt. Kiáltunk „megálj“-t az örökös háborúnak. Az ember sorsa az örökkévalóság.

Einstein tanár iránti minden tiszteletünk mellett, aki iránt teljes bizalommal viseltetünk, mint az emberiség hatalmas jóltevője iránt, föltételezván róla egyben szándéka becsületeségét és őszinteségét, ki kell jelentenünk, hogy mégis több ezer esztendővel hátra van. Vajjon nagyon ésszerűtlen volna-e az a feltevés, hogy a föld, mely csak egy kis darab a világegyetemben, be legyen népesítve egy olyan emberfajtaival — emberi lényekkel — akik ésszel,

értelemmel, testtel felruházva mind tökéletes állapotban volnának, amikor a halál csak emlék, csak rossz álmom volna? És hogy a föld történetének 6000 esztendeje — a dalok, a halotti énekek, kacagás, könnyek, a szeretet és gyűlölet, az ármánykodások, szövetkezések csak iskola és tanoncévek voltak, mely alatt az emberek oly tökéletesen sajátították el mesterségeiket, hogyha majd a föld végre az ember felé fordul, akkor ő majd tudni fogja, hogyan kell azt gondozni?

Ne vitassuk ezt el úgy merő tagadással.

Gondoljunk csak a 70 évre a Neptunon, ami annyi mint 11,550 földi év jó öreg Föld anyán, amint következnek a napok és peregnak az évek és a világegyetem többi részében eszöndesen, fenségesen nagyszerűen minden képződésben van, halad, mozog a térben, harmónikusan engedelmeskedvén a törvénynek, mely mögött ott van a nagy Értelem, amelyet az emberek ki akarnak kutatni.

Fejlődés? Természetes kiválasztás? A legalkalmasabbnak a fennmaradása? Dobb el a Bibliát és mit kaptál? Ez a Szentírás egyik legfőbb témája: „A földet az ember fiainak adta“. Zsoltár 115:16.

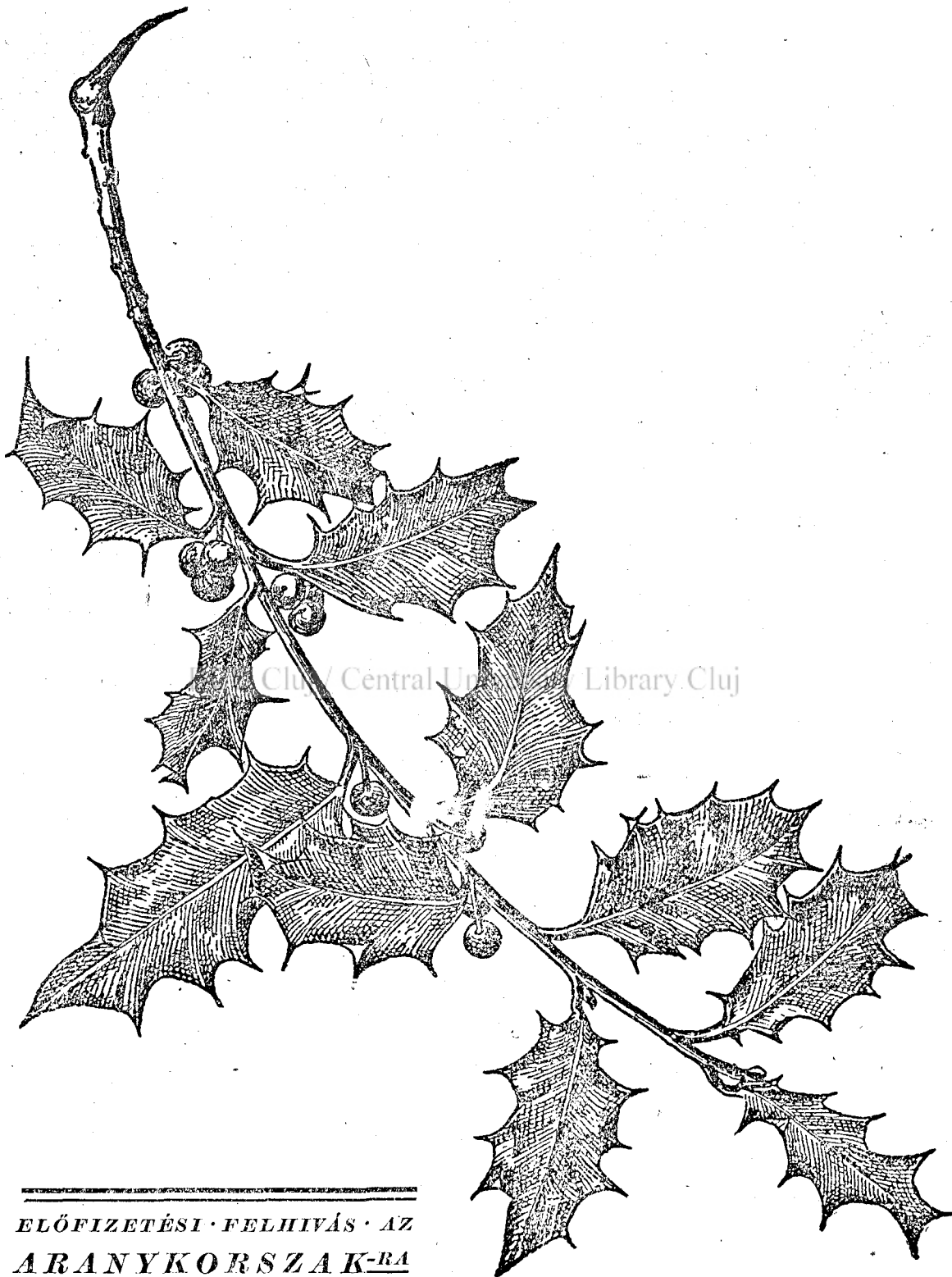
„Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál“. (I. Korint. 15:26).

„És a halál nem lesz többé; sem gyász sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmultak. (Jel. 21:4.)

Az embernek meg lett mondva, hogy az uralom, a körülményeken való felülkerekedés az övé — a tenger halai felett való uralom, a levegő szárnyasai felett, és minden felett, ami a földön mozog. Ez az uralom elveszett, de helyre fog állíthatni.

Ésaiás próféta látván az embernek helyreállított állapotát, ezt írta: (65:17, 25, 11:6.)

„Mert ime új eget és új földet teremtek és a régiék ingyen sem említettnek, még csak észbe sem jutnak. . . A farkas és a bárány együtt legelnek, az oroszlán mint az ökör szalmát eszik“. (Ezt tették ezek eleintén, mikor Ádámé volt az uralom.) „Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén“ — így szól az Úr. „Eljön a Te országod“. És lakozik a farkas a báránnyal és a párdue a kecskefiuval fekszik, a borju és az oroszlánkölyök és a kövér barom együtt lesznek és egy kis gyermek őrzi azokat“ — mint kezdetben Ádám.

ELŐFIZETÉSI · FELHIVÁS · AZ

ARANYKORSZAK-RA

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP

NEM AKARJUK DICSEJNÍ — DE AZ
OLVASÓKÖZÖNSÉGET KÉRJÜK FEL
ANNAK ELBIRÁLÁSÁRA, HOGY VALÓ-
BAN A TÉNY-, A REMÉNY- ÉS A MEG-
GYŐZŐDÉSEN ALAPULÓ FOLYÓIRAT-E
